

H

H	simbol chimic pentru hidrogen
h.	simbol pentru oră.
HABENULA	fiecare din cele două fascicule subțiri de substanță albă nervoasă, care pleacă din epifiza cerebrală, de o parte și de alta a ei; se mai numesc și pedunculii ai epifizei.
HABILITAT	(gr. <i>habilitas - aptitudine</i>) titlu legal în anumite țări, acordat unor persoane care au dreptul de a ține cursuri universitare.
HABITAT	1. sin. hiotop; teritoriu locuit de oameni, animale sau plante, împreună cu mediul înconjurător; 2. pentru oameni, ansamblul condițiilor de trai, de locuit.
HABITUAL	obișnuit, frecvent.
HABRONEMA	(gr. <i>habros – iritant + nema – fir subțire</i>) parazit nematod din familia <i>Spiruridae</i> care parazitează, în forma sa adultă, în stomac la cabaline, unde produce ouă care sunt eliminate în mediul extern, unde sunt consumate de larvele unor muște și ajung astfel în corpul muștelor, care vor depune larvele pe pielea cabalinelor.
HAEMOPHILUS INFLUENZAE	specie de <i>Haemophilus</i> întâlnită în tractul respirator; virusul care produce gripa (în trecut, numită și influență).
HAGEMAN (FACTORUL)	v. factorii coagulării.
HALENĂ	1. aer care iese din plămâni prin expirație; 2. respirație neplăcut mirositoare.
HALISTEREZĂ	sin. decalcifierea oaselor, spolierea oaselor de sărurile minerale.
HALOGEN	generic, elemente chimice din grupul halogenilor: fluor, clor, brom și iod.
HALOU	cerc roșiată care înconjură o zonă inflamată a pielii; zonă circulară roșie în jurul leziunilor variolice.
HALSTED (OPERAȚIA)	cură chirurgicală a cancerului de sân prin exereza totală a glandei mamare, a mușchilor pectorali și a ganglionilor axilari.
HALUCINAT	care este afectat de halucinații.
HALUCINAȚIE	percepție fără obiect, față de care bolnavul nu are atitudine critică și care poate fi generatoare de delir.
HALUS RIGIDUS	limitarea flexiei și extensiei degetului mare de la picior, datorată în general artrozei articulației metatarso-falangiene.
HALUS VALGUS	devierea către marginea externă a piciorului a degetului mare, cu încălecare eventuală a degetului al doilea.
HALUS VARUS	devierea către marginea internă a piciorului a degetului mare, îndepărtat astfel de celălalte degete.
HAMAMELIS VIRGINIANA	arbust din familia <i>Hamamelidaceae</i> .

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

HAMARTOM	<ol style="list-style-type: none">1. tumoră care seamănă cu un neg, provenită din proliferarea elementelor normale ale pielii sau a țesutului embrionar;2. tumoră provenită din hiperplazia celulelor nevice sau din dezvoltarea țesutului tumoral într-o regiune în care nu se găsește în mod normal.
HAMOLSKY (TESTUL)	test pentru evaluarea funcției tiroidiene, bazat pe studiul fixării triiodotironinei marcate cu iod radioactiv, de către proteinele specifice din plasmă; nivelul de fixare fiind în funcție de gradul de saturație cu hormoni tiroidieni ai acestor proteine.
HAMPTON (LINIA)	în radiologie, linie clară separând o nișă gastrică din peretele sănătos al stomacului.
HANDICAPAT	persoană cu posibilități reduse de a îndeplini a activitate profesională, datorate unei insuficiențe sau unei diminuări a capacităților fizice sau mentale.
HANGER (REAȚIA)	reația de floculare cu cefalin-colesterol pentru diagnosticul diferențial al unor leziuni hepatice, este pozitivă în icterele din hepatită sau ciroză, negativă în icterele prin retenție.
HANSEN (BACILUL)	bacil gram pozitiv, acidorezistent, agentul leprei umane.
HAPLOID	celulă care nu posedă decât un exemplar din fiecare cromozom al speciei, gameții sunt haploizi.
HAPTENĂ	(gr. <i>haptein – a atinge, a se uni</i>) substanță care intră în componența antigenului și care are capacitatea de a se uni cu anticorpilor.
HAPTOFOR	grupare atomică care permite unei molecule de toxină să se fixeze pe țesuturi.
HARGRAVES (CELULA)	sin celula LE.
HARRIS (LINIILE)	sin. linii de creștere.
HARTMANN (CANULA)	instrument metalic utilizat pentru spălătura sinusului maxilar.
HASERICK (TESTUL)	apariția celulelor LE, în urma amestecului plasmei unui bolnav suferind de lupus eritematos acut, cu măduva osoasă sau cu o suspensie de leucocite ale unui subiect sănătos.
HAȘIȘ	<ol style="list-style-type: none">1. substanță extrasă din cânepa indiană, ca și marihuana și kif;2. cânepa indiană, cannabis.
HAUSTRAȚII	imagini radiografice ale șanțurilor transversale care separă boselurile colonului.
H.A.V.	abr. virusul hepatitei A.
HAVERS (CANALELE)	canale anastomozate ce constituie o rețea în interiorul țesutului osos compact al diafizei unui os.
HAYEM (METODA)	determinarea timpului de coagulare, efectuată cu sânge prelevat prin puncția venoasă și pus în două tuburi care se așează în etuvă, sângele normal coagulează în 8-13 minute.
Hb.	abr. hemoglobină.
Hb.G.M.	abr. hemoglobină globulară medie.
Hb.O₂	abr. pentru oxihemoglobină.
H.S.A.G.	virusul hepatitei B
H.B.S.	antigen care este pozitiv în momentul unei infecții cu virusul hepatitei B.
H.C.G.	abr. pentru gonadotropina corionică
HCl	formula chimică pentru acidul clorhidric.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

H.C.V.	virusul hepatitei C.
H.D.L.	abr. High Density Lipoprotids, lipoproteine cu densitate mare (1,063-1,21).
H.D.V.	v. hepatita D.
HEBEFRENIE	formă clinică a schizofreniei, comportament pueril caricatural cu tendințe la acte antisociale.
HEBERDEN (NODULII)	nodozități dure, localizate pe fața dorsală a articulațiilor interfalangiene distale, caracteristice pentru artroză.
HABETUDINE	stare de abrutizare intelectuală totală în urma unui șoc emotiv sau în raport cu o confuzie mentală.
HEDONISM	tendință de a căuta plăcerea, de a evita ceea ce este dezagreabil.
HEGAR (BUJII, DILATATOARE)	tije metalice pentru dilatarea colului uterin sau a rectului, seria completă are calibre de la 2 la 30 mm, la interval de un milimetru.
HEGAR (SEMNU)	ramolirea istmului uterin percepută la tușeul vaginal combinat cu palparea abdominală, corpul și colul părând a fi independente unul de altul, este un semn precoce de sarcină.
HEINE-MEDIN (BOALA)	sin. poliomielita anterioară acută.
HEINZ (CORPII)	corpusculi rotunjiți, puțin numeroși, vizibili în globulele roșii; nefixate, mai ales după o colorație vitală; se observă în diverse intoxicații (cu anilină, naftalină, nitrat și clorat de sodiu).
HELICOBACTER PYLORI	bacterie izolată în 1983 din biopsii gastrice ale bolnavilor suferind de gastrită cronică sau ulcer gastroduodenal.
HELICOIDAL	în formă de spirală.
HELIODERMITĂ	orice afectare cutanată produsă de expunere prelungită la razele solare.
HELIX	repliu proeminent, în formă de semicerc, mărginind pavilionul urechii, de la conchie până în partea superioară a lobului.
HELLER (DEMENTĂ INFANTILĂ)	sin. psihoză dezintegrativă.
HELMINTIC	referitor la helminți.
HELMINȚI	(gr. <i>(h)elminthio</i> - vierme) nume generic folosit pentru paraziții (viermii) intestinali.
HEM	fracțiune neproteinică a hemoglobinei, care dă culoarea roșie și care conține fier.
HEMAGLUTINARE	<ol style="list-style-type: none">1. aglutinarea eritrocitelor din sânge sub acțiunea aglutininelor specifice;2. aglutinarea unei suspensii de extracte bacteriene absorbite pe hematii de către serul unui convalescent-ca test de diagnostic.
HEMAGLUTININĂ	anticorpi care produc aglutinarea hematiilor.
HEMANGIOM	tumoră benignă constituită din vase neoformate și dilatate.
HEMANGIOMATOZĂ	dezvoltarea de multiple hemangioame în diverse organe și țesuturi.
HEMARTROZĂ	revărsare de sânge într-o articulație, cel mai des de cauză traumatică.
HEMATEMEZĂ	vomă cu sânge provenit din leziuni ale tractului digestiv.
HEMATIE	sin. eritrocit; globul roșu.
HEMATIMETRU	mic recipient, pe o lamă de sticlă cu careiaj, gradat, pentru a permite numărarea la microscop a globulelor roșii pe unitate de volum.

HEMATINĂ	formă chimică de hem în care atomul de fier este oxidat; poate apare în sânge în unele stări patologice precum anemia pernicioasă.
HEMATINEMIE	prezența de hematină în plasmă; survine în unele sindroame hemolitice.
HEMATOBIA	(gr. (<i>h</i>) <i>aima</i> + <i>bia</i> - puternic) parazit din <i>Stomoxidinae</i> , clasa <i>Hexapoda</i> , forma adultă a insectei atacă animalele la pășune.
HEMATOCEL	1. orice tumoră formată prin acumulare de sânge; 2. colecție de sânge în scrot sau, la femeie, în fundul de sac Douglas.
HEMATOCRIT	1. sin. hematoglobinetru; aparat pentru stabilirea gradului de diluție sau concentrare a sângelui; 2. metodă pentru determinarea masei eritrocitare într-un volum dat de sânge.
HEMATODERMIE	orice manifestare cutanată corelată cu o boală de sânge (leucemie) sau boli ale organelor hematopoietice; arată de obicei o proliferare, de obicei malignă, a celulelor sanguine sau a precursorilor acestora.
HEMATOFAG	care se hrănește cu sânge.
HEMATOGEN	1. care este produs de sânge, care rezultă din sânge și care face să crească numărul globulelor roșii din sânge. 2. substanțe care au capacitatea de a mări cantitatea de sânge.
HEMATOGONIE	formarea eritrocitelor și leucocitelor în organism.
HEMATOFORMATOR	organ care are capacitatea de a produce elemente figurate ale sângelui.
HEMATOIDINĂ	substanță derivată din hemoglobină cu aspect de cristale microscopice de culoare roșie.
HEMATOLOGIE	ramură a biologiei și patologiei, care se ocupă de morfofiziopatologia sângelui și a organelor hematopoietice.
HEMATOM	(gr. (<i>h</i>) <i>aima</i> + <i>omos</i> – <i>crud, necopt, sălbatic</i>) acumulare pseudomorală de sânge extravazat adesea ca urmare a unui traumatism sau inflamații hemoragice.
HEMATOMETRIE	retenția de sânge menstrual în uter.
HEMATOMIELIE	hemoragie în măduva spinării.
HEMATONEFROZĂ	hemoragie în interiorul rinichiului care duce la eliminarea de sânge prin urină.
HEMATOPINUS	parazit din familia <i>Haematopinididae</i> care parazitează pe ecvidee, bovine și suine.
HEMATOPOIETINĂ	substanță secretată probabil de rinichi sub influența hipoxiei și care excită funcțiile hematopoietice ale măduvei oaselor.
HEMATOPOIEZĂ	procesul de formare și de maturare a elementelor figurate ale sângelui (hematii, leucocite, limfocite, trombocite) în organele hematopoietice.
HEMATOPORFIRINĂ	substanță de culoare roșie rezultată din modificarea hematinei prin eliberarea fierului; tulburări de metabolism ale nucleului pirolic, care antrenează tulburări în formarea hemoglobinei care are ca rezultat apariția afecțiunii denumite generic porfirie sau hematoporfirie.
HEMATOSALPINX	acumulare de sânge în trompa uterină.
HEMATOSARCOM	tumoră malignă dezvoltată pe seama celulelor limfoide sau reticulare, la început bine circumscrisă, dar evoluând rapid spre diseminare.
HEMATOZĂ	schimbările gazoase dintre aer și sânge la nivelul plămânilor, prin care sângele se încarcă cu oxigen și se debarasează de o parte din anhidrida carbonică.
HEMATOZOAR	parazit care trăiește în sânge.
HEMATOTOXICOZĂ	leziuni ale aparatului hematofactor prin acțiunea unor toxine.

HEMATOZOAR	orice parazit care trăiește în sânge, în particular protozoarul parazit responsabil de paludism.
HEMATURIE	prezența în urină a sângelui provenit din aparatul urinar.
HEMERALOPIE	diminuarea importantă a acuității vizuale, la lumină redusă, în special în semiobscuritate.
HEMIALGIE	durere care cuprinde jumătatea corpului.
HEMIANESTEZIE	abolirea sensibilității la o jumătate a corpului (în sens longitudinal).
HEMIANOPSIE	scăderea sau pierderea completă a vederii la o jumătate din câmpul vizual al unui ochi sau al ambilor.
HEMIANOSMIE	<ol style="list-style-type: none">1. incapacitatea de a sesiza un miros pe o nară,2. slăbirea pe jumătate a capacității de a mirosi.
HEMIATROFIE	atrofie unilaterală.
HEMICELULOZĂ	polizaharid complex, larg răspândit la plantele superioare.
HEMICOLECTOMIE	rezecția colonului drept sau stâng.
HEMICLONIE	mișcări mioclonice care cuprind jumătate de corp.
HEMICOREE	mișcări coreiforme observate la jumătatea corpului.
HEMIHIDROZĂ	hipersecreție a transpirației pe o jumătate a corpului.
HEMIPAREZĂ	paralizie ușoară a unei jumătăți a corpului (în plan sagital).
HEMIPLEGIE	paralizie flască sau spastică a unei jumătăți de corp, asociată cu paralizia omolaterală a unor nervi cranieni.
HEMIPROSTATECTOMIE	ablația chirurgicală a unei jumătăți laterale a prostatei.
HEMISACRALIZARE	anomalie caracterizată prin sudarea, mai mult sau mai puțin completă, a unei jumătăți laterale a celei de a cincea vertebre lombare cu partea corespunzătoare a sacrului.
HEMITERMIE	ridicarea temperaturii corpului care se observă pe partea paralizată la bolnavii cu hemiplegie.
HEMITORACE	jumătatea stângă sau dreaptă a toracelui.
HEMOASPIRAȚIE	aspirarea continuă a sângelui dintr-un câmp operator printr-un aspirator mecanic.
HEMOBLAST	elementul celular premergător eritrocitului.
HEMOBLASTOZĂ	afecțiune proliferativă a sistemului de formare a sângelui caracterizată prin tumefierea organelor hematoformatoare ca în leucoze, pneumoleucoze, limfogranulomatoză, eritroblastoze, mielom, clorom, limfosarcom, etc.
HEMOCITOLIZĂ	distrugerea globulelor sanguine.
HEMOCITOMETRU	aparat utilizat pentru a număra elementele figurate din sânge.
HEMOCLAZIE	termen care desemnează un dezechilibru care apare în compoziția sângelui caracterizat printr-o micșorare a presiunii sanguine, leucopenie, creșterea coagulabilității sângelui, apare uneori înaintea atacurilor de astm, urticarie, frisoane după consumul alimentelor.
HEMOCONCENTRAȚIE	creșterea volumului eritrocitelor pe unitatea de volum de sânge precum și raportat la volumul sanguin total.
HEMOCRINIE	proces prin care o glandă endocrină deversă hormonul său direct în curentul sanguin.

HEMOCROMATOZĂ	tulburare a metabolismului fierului, caracteristică prin depunere de pigment hemosiderinic în diferite organe.
HEMOCULTURĂ	(gr. (<i>h</i>) <i>aima</i> + lat. <i>cultura</i> - <i>cultivare</i>) însămânțarea unui mediu de cultură pentru microbi cu sânge, în scopul înmulțirii eventualelor microbi care s-ar găsi în sânge, pentru identificarea lor.
HEMODIALIZĂ	denumire dată fenomenului de trecere a sângelui printr-o membrană semipermeabilă.
HEMOFIL	suferind de hemofilie.
HEMOFILIE	sindrom hemoragic datorat deficienței sau lipsei unuia dintre factorii tromboplastinici antihemofilici și caracterizat prin hemoragii grave și prelungite produse de unele traumatisme.
HEMOFILTRARE	procedeu terapeutic prin care se pot înlătura din organism substanțe care nu mai pot fi eliminate.
HEMOFLAMIE	hemoragie în interiorul globului ocular.
HEMOGENIE	termen generic utilizat pentru a denumi anumite afecțiuni ale sângelui.
HEMOGLOBINĂ	pigment roșu conținut în hematii, fiind o heteroproteină formată dintr-o proteină (globina) și un fragment neproteic (hemul).
HEMOGLOBINOPATIE	afecțiune ereditară datorată prezenței uneia sau mai multor hemoglobine anormale la indivizi homo-, hetero- sau dublu heterozigoți.
HEMOGLOBINURIE	prezența de hemoglobină liberă în urină, a cărei culoare devine brună.
HEMOGRAMĂ	ansamblul de examene hematologice care cuprinde numărătoarea de globule roșii și albe.
HEMOLITIC	care distruge hematii.
HEMOLIZĂ	fenomenul de distrugere a globulelor roșii cu eliberarea hemoglobinei.
HEMOLIZINĂ	substanță toxică, mai des de origine bacteriană, înzestrată cu proprietatea de a liza hematiile.
HEMONCHUS	nematod hematofag din familia <i>Trichostongilidae</i> care posedă două papile cervicale laterale în formă de dinți, dirijați înapoi, care parazitează la rumegătoare în abomas.
HEMOPATIE	nume generic dat tuturor afecțiunilor sângelui, respectiv ale sistemului hematopoietic.
HEMOPERICARD	revărsat sanguin în cavitatea pericardică.
HEMOPERITONEU	revărsat sanguin în cavitatea peritoneală.
HEMOPIS	lipitoare din subclasa <i>Hirudineae</i> introdusă odată cu adăparea în tubul digestiv la cabaline sau bovine, care se fixează pe mucoasa faringiană sau esofagiană dând naștere la tulburări grave.
HEMOPOIETINĂ	substanță produsă de organism după hemoragii mari care are proprietatea de a stimula producerea eritrocitelor.
HEMOPROTEUS	sporozoar din familia <i>Haemoprotidae</i> , care parazitează la păsări în sânge și celulele epiteliale.
HEMOPTIZIE	eliminarea pe gură de sânge aerat, roșu, însoțită sau nu de tuse.
HEMOROIDECTOMIE	îndepărtarea pe cale chirurgicală a hemoroizilor.
HEMOROIZI	stare varicoasă a venelor hemoroidale externe determinând apariția unei tumefieri dureroase și uneori sângerânde la anus.

HEMOSIDERINĂ	pigment feric de rezervă intrând în ciclul de sinteză sau de degradare a moleculei de hemoglobină.
HEMOSIDEROZĂ	depunerea de hemosiderină în diferite țesuturi în anemii hemolitice, administrare îndelungată de fier.
HEMOSPORID	protozoar coccidiomorf parazit al globulelor roșii, întâlnit la vertebrate.
HEMOSPERMIE	prezența sângelui în spermă emisă în momentul ejaculării, cauzată de o inflamație a prostatei sau veziculelor seminale.
HEMOSTATIC	1. care se referă la hemostază; 2. substanță capabilă să oprească hemoragia.
HEMOSTAZĂ	1. ansamblu fenomenelor fiziologice responsabile de oprirea unei hemoragii, ceea ce comportă: a) vasoconstricție; b) formarea cheagului plachetar; c) coagularea; 2. întreruperea unei hemoragii prin mijloace fizice sau chimice.
HEMOTORAX	revărsat sanguin în cavitatea pleurală.
HENLE (ANSA)	structură anatomică a nefronului.
HEPARINĂ	substanță anticoagulantă cu acțiune puternică și rapidă, care inhibă formarea și acțiunea tromboplastinei și a trombinei.
HEPARINEMIE	prezența și concentrația de heparină în sânge.
HEPARINIZARE	amestecul sângelui cu heparină pentru împiedicarea coagulării.
HEPATECTOMIE	rezeckia unei părți din ficat.
HEPATIC	care se referă la ficat.
HEPATITĂ	afecțiune inflamatorie a ficatului, de cele mai multe ori de origine virotică, evoluând acut sau cronic, spre vindecare sau spre ciroză.
HEPATITA A	formă de hepatită virală transmisă pe cale orală, cel mai des prin apă, lapte, salate, stridii.
HEPATITA B	formă de hepatită virală al cărei agent etiologic se transmite prin sânge și alte lichide organice (salivă, spermă), în special prin injecții cu seringi nesterilizate și material infectat, incubația fiind de peste șase săptămâni.
HEPATITA C	formă de hepatită virală apropiată hepatitei B, al cărei agent etiologic se transmite pe cale sanguină, precum și pe cale sexuală.
HEPATITA D	hepatită datorată unui virus defectiv, a cărui replicare este condiționată de prezența virusului hepatitei B, al cărui înveliș îl împrumută.
HEPATIZAȚIE	modificarea patologică a țesutului pulmonar în cursul evoluției unei pneumonii luând aspectul și consistența ficatului.
HEPATOBLASTOM	tumoră malignă hepatică ce survine mai ales la copil, constituită din celule asemănătoare celulelor primitive ale parenchimului hepatic; evoluează rapid letal.
HEPATO CIT	celulă hepatică.
HEPATOGEN	care este produs de ficat.
HEPATOM	tumoare hepatică.
HEPATOMEGALIE	creșterea în volum a ficatului.
HEPATORENAL	ceea ce se referă la ficat și la rinichi.
HEPATOSPLENOMEGALIE	creșterea în volum a ficatului și a splinei.
HEPATOPATIE	nume generic pentru bolile ficatului.
HEPATOPEXIE	fixarea chirurgicală a ficatului la peretele abdominal.

HEPATOPTOZĂ	căderea ficatului datorită relaxării ligamentelor de fixare.
HEPATOPROTECTOARE	substanțe care au capacitatea de a proteja celula hepatică și de a ajuta la regenerarea ei.
HERBA	partea aeriană a unei plante erbacee.
HERITABILITATE	sin. coeficient de ereditate, coeficient de transmitere, cota cu care contribuie genotipul la exprimarea unui fenotip, adică care este contribuția bazei genetice și care este participarea mediului când se apreciază un caracter.
HERMAFRODITISM	prezența simultană la un individ a organelor genitale masculine și feminine, devenind apt să fecundeze și să fie fecundat.
HERNIA LINIEI ALBE	hernia unui segment intestinal printre fibrele încrucișate ale liniei albe.
HERNIA TREITZ	herniere retroperitoneală a unei anse intestinale prin hiatusul Winslow.
HERNIE	ieșirea sub învelișurile organismului a unuia sau mai multor viscere printr-un orificiu creat în perețele conținătorului.
HERNIE CRURALĂ	hernierea unui segment intestinal prin inelul crural, vizibilă sub arcada crurală și putând ajunge să se etaleze pe fața internă a rădăcinii coapsei.
HERNIE OMBILICALĂ	hernierea unei anse intestinale la nivelul ombilicului.
HERNIE STRANGULATĂ	hernie complicată, mai mult sau mai puțin subită, prin constricția fermă și permanentă a conținutului său.
HEROINĂ	derivat de opium care se prezintă ca o pulbere albă și amară, este un analgezic și un hipnotic puternic, mai activ decât morfina.
HERPES	boală de piele datorată virusului herpetic manifestată prin apariția de erupții veziculare (bășicuțe) grupate, localizate mai ales pe mucoasa buzelor (herpes labial), în jurul nasului sau organelor genitale (herpes genital).
HERTER (BOALA)	sin. boala celiacă.
HERXHEIMER (JÄRICH)	reacția Herxheimer (Järlich); apare la administrarea în doze foarte mari a unui antibiotic, cu descărcarea din bacteriile omorâte a unei cantități foarte crescute de enzime care pot deveni toxice.
HESPERANOPIE	diminuarea capacității de a vedea în amurg în semiîntuneric.
HETERACHIS	parazit nematod din familia <i>Heterachidae</i> care parazitează în intestinul găinii, care poate transmite histomonoză.
HETEROAGLUTINARE	capacitatea unui ser de a aglutina celulele aparținând unui animal din altă specie.
HETEROANTICORPI	anticorpi capabili să reacționeze cu un antigen care provine de la o specie diferită.
HETEROCROMIE	1. colorația în culori diferite a unor componente care în mod normal nu ar trebui să fie monocrome; 2. în oftalmologie, colorația diferită a celor două irisuri.
HETEROCROMOZOM	termen utilizat pentru cromozomii sexului X și Y care nu sunt omologi.
HETERODONTE	mamifere care au dinți diferențiați în incisivi canini, premolari și molari.
HETERODROM	în cardiologie, arată o excitație care nu urmează căile obișnuite.
HETEROGAMIE	termen utilizat pentru a evidenția faptul că cei doi gameți nu sunt egali; se deosebesc între ei morfologic și fiziologic, gametul femel este mai mare și imobil, iar cel mascul mai mic și mobil.
HETEROGEN	1. care este constituit din elemente diferite, disparate; 2. care provine de la o specie sau dintr-o sursă diferită.
HETEROGREFĂ	grefă practică cu un șesut provenind de la o altă specie decât organismul primitiv.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

HETEROLOG	termen utilizat pentru a evidenția că donatorul de la care se recoltează materialul este dintr-o specie diferită față de primitor, căruia i se administrează parenteral acest material (ex. serul antirujetic este preparat pe cal și se administrează la porc).
HETEROMORF	<ol style="list-style-type: none">1. producere de țesut sau numai de celule izolate cu însușiri diferite de țesutul din care fac parte,2. cu forme diferite.
HETERONIM	termen utilizat pentru a descrie o leziune sau tulburare fiziologică care afectează două organe sau două părți ale organismului situate unul la dreapta, altul la stânga planului median
HETEROPLAZIE	elemente neoformate care diferă de țesutul care le-a generat.
HETEROPROTEIDĂ	compuși organici formați din proteine asociate cu o substanță neprotidică; cromoproteine, glicoproteine, lipoproteine și fosfoproteine.
HETEROSEXUAL	individ cu tendințe sexuale normale, având atracție sexuală pentru persoane de sex opus.
HETEROTERME	animale care în mod normal își schimbă temperatura corpului după cea a mediului ambiant.
HETEROTOPIE	amplasarea anormală a unor componente ale organismului sau ale unor țesuturi.
HETEROTRICH	infuzor care are cili repartizați pe tot corpul având cili adoralii mai dezvoltati decât pe restul corpului.
HETEROTROP	<ol style="list-style-type: none">1. care ia naștere într-un loc anormal;2. la electrocardiografie, o excitație născută în afara nodului sinusal sau a unui ritm a cărui comandă nu este sinusală.
HETEROXEN	termen atribuit unui parazit care în stadiul de adult se găsește la un animal, denumit gazdă definitivă, iar cea larvară la alt animal diferit ca specie, denumit gazdă intermediară.
HETEROZID	compus glucidic care se desface prin hidroliză în una sau mai multe oze și o substanță neglucidică.
HETEROZIGOT	se spune despre celula sau individul care are în cromozomii săi omologi două gene diferite, dar cu aceeași localizare.
HETEROZIS	termen care exprimă superioritatea hibridilor din prima generație comparativ cu formele parentale.
HEXACANT	prima formă larvară a unei specii de tenie (<i>Taenia saginata</i> , transmisă prin carnea de vită); larva este prevăzută cu șase cârlige.
HEXADACTILIE	malformație congenitală care constă în existența a șase degete la mâini sau la picioare.
HEXAPODA	clasă de insecte cu șase picioare
HEXOZĂ	substanță glucidică simplă, cu șase atomi de carbon.
Hg.	simbol chimic pentru mercur.
HALIN	care are transparența sticlei, ex. carilaj hialin, degenerescență hialină.
HALOMA	căpușe din familia <i>Ixodidae</i> , clasa <i>Arachnoidea</i> , care parazitează la câine care poate transmite babesioza la cal și teilerioza la câine.
HALOPLASMĂ	protoplasma nefigurativă a unei celule, constituită dintr-un sistem coloidal puțin refringent.
HALURONIDAZĂ	enzimă mucolitică, prezentă în testicul, spermă, țesut conjunctiv, secretată de mai multe bacterii.
HIAT (HIATUS)	spațiu sau deschidere marcată de obicei într-o structură unică.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

HIBRIDARE	încrucișare sexuată sau vegetativă a doi indivizi cu ereditate diferită.
HIDARTROZĂ	acumulare de lichid seros într-o cavitate articulară.
HIDATIC	care se referă la hidatide ori care le conține.
HIDRADENOM	mică tumoră benignă având ca punct de plecare un canal sudoripar și cu localizare mai frecventă la pleoape.
HIDRAMNIOS	prezența unei cantități excesive de lichid amniotic în cavitatea care înconjoară fătul.
HIDRARGIRIE	intoxicație cu mercur sau compușii săi, manifestându-se mai ales prin tulburări renale și nervoase.
HIDRATARE	<ol style="list-style-type: none">1. introducerea de apă în organism;2. fixarea apei pe un corp oarecare.
HIDREMIE	concentrația de apă din sânge.
HIDRIC	care se compune numai din apă.
HIDROAERIC	în radiologie, se spune despre o imagine caracterizată prin prezența într-o cavitate de revărsat hidric și de gaze.
HIDROCEFALIE	creștere patologică a cantității de lichid cefalorahidian conținut în craniu.
HIDROCEL	acumulare de lichid seros în tunica vaginală a testiculelor sau în învelișurile cordonului spermatic.
HIDROCOLECIST	veziculă biliară care conține bilă anormal de fluidă.
HIDROCORTIZON	hormon glucocorticosteroid izolat din corticala suprarenalei, unde se produce prin acțiunea corticotrofinei, pornind de la colesterol și de la progesteron.
HIDROELECTROLITIC	care se referă la apă și electroliți și la echilibrul lor în organism.
HIDROFIL	cu afinitate pentru apă; care absoarbe sau reține apă.
HIDROFOBIE	teama morbidă de apă.
HIDROGEN	<ol style="list-style-type: none">1. gaz incolor, inodor, insipid (fără culoare, fără miros, fără gust) și inflamabil care împreună cu oxigenul formează apa;2. element chimic cu numărul atomic 1 și greutatea moleculară 1,0079.
HIDROLAZĂ	orice enzimă care activează o hidroliză.
HIDROLIZĂ	procesul de scindare în molecule mici a unor macromolecule cu fixare concomitentă a unei molecule de apă la nivelul legăturii scindate.
HIDROMFALIE	colecție de lichid peritoneal care apare sub formă de veziculă variabilă ca mărime în regiunea ombilicului când cicatrizarea ombilicului s-a făcut defectuos.
HIDROMORFONĂ	derivat sintetic al morfinei, are acțiune asemănătoare.
HIDRONEFROZĂ	dilatarea bazinetului și calicelor renale, cu acumularea de urină, cauzată de un obstacol temporar sau permanent, situat pe căile urinare sau de o scădere a tonicității bazinetului.
HIDROPERICARD	acumulare în cantitate mare a lichidului pericardic.
HIDROPIGEN	care produce hidropizie.
HIDROPIOSALPINX	distensia trompei uterine prin acumularea de lichid seros și puroi.
HIDROPIZIE	acumularea de serozitate într-o cavitate naturală a corpului sau în țesutul conjunctiv celular.
HIDROREE	transpirație abundentă.

HIDROSADENITĂ	inflamație stafilococică a glandelor sudoripare din axilă sau din regiunea perianală, ceea ce duce la formarea de colecții purulente.
HIDROSALIN	soluție apoasă ce conține și sare.
HIDROSALPINX	colecție seroasă adunată în trompele uterine.
HIDROSOLUBIL	denumire dată oricărui agent chimic care se dizolvă în apă.
HIDROTIMETRIE	aprecierea apei din punct de vedere igienic, după determinarea cantității de săruri feroase pe care le conține.
HIDROXID	compus chimic anorganic a cărui moleculă conține gruparea hidroxil.
HIDROZĂ	orice tulburare funcțională a secreției sudorale.
HIDRURIE	eliminarea de urină cu aspect de apă cu densitate foarte mică.
HIGHMORE (CORPUL)	parte îngroșată din albuginea testiculară, situată pe marginea ei superioară.
HIGROMĂ	acumulare de lichid în bursele seroase cu aspect de tumoare sinonim cu bursita.
HIGROSCOPIC	proprietatea unor substanțe sau materiale de adsorbi apa.
HIL	regiune, de obicei deprimată, a suprafeței unui organ, pe unde pătrund ori ies vasele sanguine sau limfatice și nervii.
HIMENOLEPIS	parazit din familia <i>Hymenolepidae</i> , clasa <i>Cestoda</i> care parazitează la găină și fazan.
HIOEPIGLOTITĂ	care se referă la osul hioid și la epiglotă.
HIOID	os median și impar, în formă de potcoavă, situat transversal deasupra laringelui.
HIOSTRONGIL	parazit nematod din familia <i>Trichostongilidae</i> , care parazitează la suine.
HIPERACIDITATE	aciditate crescută.
HIPERACUZIE	creșterea sensibilității auditive.
HIPERALDOSTERONISM	aldosteronism; sindrom constând din tulburări ale metabolismului electrolitic provocat de hipersecreția de aldosteron.
HIPERALGIE	sensibilitate exagerată față de stimulii dureroși.
HIPERAMONIEMIE	creșterea concentrației de amoniac în sânge.
HIPERANXIETATE	stare de angoasă intensă.
HIPERAZOTEMIE	1. acumulare anormală de compuși azotați neproteici în sânge; 2. valoarea anormală a azotului neproteic total din sânge.
HIPERBARĂ	presiune crescută a O ₂ peste presiunea atmosferică.
HIPERBILIRUBINEMIE	creșterea anormală a concentrației bilirubinei în sânge.
HIPERCALCEMIE	creșterea anormală a calciului în sânge.
HIPERCALCIURIE	eliminarea urinară crescută a calciului.
HIPERCAPNIE	prezența unor mari cantități de bioxid de carbon în sângele circulant.
HIPERCHERATOZĂ	creșterea exagerată a stratului cornos din epiderm.
HIPERCLOREMIE	creșterea concentrației sanguine de clor.
HIPERCLORHIDRIE	creșterea acidității totale a sucului gastric.
HIPERCOAGULABILITATE	stare caracterizată prin creșterea coagulabilității sângelui.

HIPERCONDROPLAZIE	creșterea excesivă a țesutului cartilajinos de conjugare având ca rezultat alungirea mai mare a oaselor.
HIPERCOLESTEROLEMIE	creșterea concentrației sanguine de colesterol.
HIPERCORTICISM	manifestări cutanate și hidroelectrolitice determinate de secreția în exces a hormonilor corticosuprarenali.
HIPERCROMIE	creșterea localizată sau întinsă a pigmentării normale a pielii.
HIPEREMEZĂ	vărsături abundente și prelungite, în special cele care survin la începutul sarcinii.
HIPEREMIE	stare de congestie provocată fie de staza sanguină dintr-un anumit teritoriu vascular, fie de un aport sanguin crescut.
HIPEREPIFIZIE	sindrom încă incomplet conturat, caracterizat prin hipotiroidism, inhibiție gonadică, hipoglicemie.
HIPERESTROGENISM	sin. hiperfolliculinism; sindrom datorat secreției excesive de estrogeni.
HIPEREXCITABILITATE	excitabilitate excesivă, anormală.
HIPERFIBRINOLIZĂ	fibrinoliză crescută.
HIPERFOSFATEMIE	sin. hiperfosfatazemie; creșterea fosforului (și/sau a azotului) în sânge.
HIPERFUNCȚIE	activitate exagerată a unui organ.
HIPERGLICEMIANȚ	substanță care poate determina creșterea glicemiei.
HIPERGLICEMIE	creșterea concentrației sanguine de glucoză.
HIPERGLICERIDEMIE	creșterea trigliceridelor în sânge.
HIPERHIDRATARE	creșterea conținutului de apă al organismului.
HIPERKALIEMIE	concentrația crescută a potasiului din sânge.
HIPERKERATOZĂ	dezvoltarea accentuată a stratului cornos al epidermului.
HIPERKINETIC	mișcări exagerat de multe.
HIPERKINEZIE	motilitate exagerată determinată de activitatea intensă a musculaturii striate sau netede.
HIPERLACTEMIE	creșterea acidului lactic în sânge.
HIPERLIPEMIE	creșterea lipidelor serice peste cifra normală de 2-3 g%.
HIPERLIPIDEMIE	creșterea concentrației de lipide în sânge.
HIPERLIPOPROTEINEMIE	creșterea concentrației de lipoproteine în sânge.
HIPER-LIPOPROTEINLIPAZĂ	creșterea concentrației de lipoproteinlipază.
HIPERMAGNEZIEMIE	creșterea concentrației de magneziu în sânge.
HIPERMENOREE	menstruație foarte abundentă.
HIPERMETRIE	neconcordanța dintre mișcare și scopul urmărit, caracterizată printr-o exagerare a mișcărilor.
HIPERMOTILITATE	mișcări multiple, variate.
HIPERMNEZIE	exaltarea memoriei.
HIPERNATRIEMIE	creșterea sodiului în sânge.
HIPERERGIE	reacție exagerată față de o substanță sau un excitant.
HIPERNEFRIE	secreția exagerată a glandelor suprarenale.

HIPERORCHIDIE	creșterea activității secretorii a testiculelor.
HIPEROREXIE	creșterea peste limitele normale a apetitului.
HIPEROSMIE	creșterea exagerată a simțului mirosului.
HIPEROSMOLARĂ	soluție cu osmolaritate crescută.
HIPEROSTOZĂ	dezvoltare anormală prin hipertrofie sau hiperplazie a unor zone osoase.
HIPEROVARIE	exagerarea secreției interne a ovarului.
HIPERPARATIROIDISM	stare morbidă datorată secreției excesive de parathormon.
HIPERPERISTALTISM	exagerarea contracțiilor pereților stomacului sau a intestinelor.
HIPERPERMEABILITATE	permeabilitate crescută a membranelor.
HIPERPIREXIE	sin. febră mare, hiperpirexis; creșterea excesivă a temperaturii corpului; termen folosit pentru ascensiunile termice mari, depășind 39-40 °C.
HIPERPLAZIE	creșterea volumului unui țesut sau organ datorată creșterii numărului elementelor celulare componente.
HIPERPNEE	creșterea ventilației pulmonare paralel cu aportul de oxigen.
HIPERPOTASEMIE	concentrație crescută a potasiu din sânge.
HIPERPROLACTINEMIE	creșterea concentrației de prolactină în sânge.
HIPERPROTEIC	conținut al rației alimentare prea bogat în proteine.
HIPERREFLEXIE	exagerarea reflexelor.
HIPERRENINEMIE	creșterea concentrației de renină în sânge.
HIPERSALIVAȚIE	salivație abundentă.
HIPERSECREȚIE	secreție excesivă a diverselor glande endocrine sau exocrine.
HIPERSENSIBILITATE	stare de reactivitate crescută indusă specific la diferiți agenți.
HIPERSPLENISM	stare patologică funcțională având de obicei un mecanism patogenetic imunologic.
HIPERSTIMULARE	stimulare accentuată.
HIPERSUDORAȚIE	sudorație abundentă.
HIPERTENIE	creșterea motilității, creșterea tonusului.
HIPERTENSIUNE	creșterea tensiunii, luată de obicei în sens de hipertensiune vasculară sau arterială.
HIPERTENSIV	suferind de hipertensiune.
HIPERTERMIE	creșterea temperaturii corpului prin insuficiența deperdiției calorice sau prin producție calorică excesivă.
HIPERTIROIDIAN	suferind de hipertiroidie.
HIPERTIROIDIE	sindrom datorat excesului de hormoni tiroidieni la nivelul țesuturilor receptoare.
HIPERTIROIDISM	sin. hipertiroidie; sindrom datorat excesului de hormoni tiroidieni la nivelul țesuturilor receptori.
HIPERTONIE	<ol style="list-style-type: none">1. creșterea exagerată a tonicității unui organ sau țesut;2. creșterea peste normal a conținutului în săruri a unui lichid biologic.
HIPERTRICOZĂ	anomalie provocată mai ales de tulburări endocrine și constând dintr-o creștere exagerată a părului.
HIPERTRIGLICERIDEMIE	creșterea concentrației de trigliceride în sânge.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

HIPERTROFIE	creșterea în volum a unui țesut sau organ care poate fi datorită, fie măririi în volum a celulelor, fie creșterii numărului de celule (hipetrofie hiperplazică); la organele cavitare ea poate fi concentrică când cavitatea se mișorează sau excentrică când cavitatea rămâne normală.
HIPERURICEMIE	creșterea acidului uric în sânge peste cifrele normale.
HIPERURICOZURIE	creșterea acidului uric în urină.
HIPERVAGOTONIE	tonus vagal crescut.
HIPIATRIE	studiul bolilor cabalinelor.
HIPNOINDUCTOR	substanțe care induc somnul în care instalarea acestuia este dificilă, datorită unor tulburări psihice. nu determină constrângerea la somn.
HIPNOTIC	deprimant al sistemului nervos central, care ușurează sau provoacă apariția somnului de tip fiziologic.
HIPOACIDITATE	secreție insuficientă de acid clorhidric în sucul gastric.
HIPOACUZIE	scădere a acuității auditive datorată lezării aparatului de transmisie a sunetelor.
HIPOALGEZIE	diminuarea sensibilității față de durere.
HIPOANABOLICE	care scad anabolismul.
HIPOBOSCA	insecte din familia <i>Hippoboscidae</i> , clasa <i>Hexapoda</i> , care atacă calul, porcul, boul în regiunile lipsite de păr.
HIPOCALCEMIE	scăderea anormală a calciului în sânge.
HIPOCHILIE	diminuarea producerii de suc gastric.
HIPOCINETIC	care provoacă o depresiune în mișcările organismului.
HIPOCOLESTEROLEMIE	scăderea concentrației sanguine de colesterol.
HIPOCOLIE	diminuarea secreției biliare.
HIPOCONDRU	regiune anatomică dreaptă și stângă, având baza anatomică pe articulațiile costocondrale.
HIPOCORTICISM	scăderea secreției de cortizol.
HIPOCROMIE	decolorarea tegumentului sau a unor organe.
HIPODERM	stratul care se găsește sub piele.
HIPODERMA	parazit din familia <i>Oestridae</i> , clasa <i>Hexapode</i> care parazitează la bovine unde depune ouăle pe corpul acestora iar de aici larvele ajung în organism în țesutul subcutanat din regiunea dorsolombară și prin perforarea pielii ies în mediul exterior.
HIPOESTEZIANȚ	care scade sensibilitatea la nivel cutatat.
HIPOESTEZIE	diminuarea intensității recepției diverselor tipuri de sensibilitate.
HIPOFIBRINOGENEMIE	sin. hipinoză scăderea cantității normale de fibrinogen în sânge.
HIPOFIZĂ	sin. <i>Hypophysis</i> ; glandă endocrină atașată de planșeul diencefalului, legată de acesta prin tija hipofizară.
HIPOFIZECTOMIE	distrugerea glandei hipofize prin izotopi radioactivi, alcool, extirpare chirurgicală, coagulare.
HIPOGALACȚIE	scăderea secreției de lapte

HIPOGASTRU	regiune situată în partea inferioară a cavității abdominale la om și posterior la animale, mărginit anterior de regiunea mezogastrică și lateral de regiunile inghinale dreaptă și stângă.
HIPOGLICEMIANȚ	substanță care are ca efect scăderea glicemiei.
HIPOGLICORAHIE	scăderea cantității de glucoză față de normal din lichidul rahidian.
HIPOGONADISM	deficit secretor al gonadelor.
HIPOGLOBULIE	scăderea sub valorile normale a numărului de globule din sânge.
HIPOHEMA	revărsare de sânge în camera anterioară a ochiului.
HIPOKALIEMIE	scăderea potasiului plasmatic sub 4,8 meq/litru.
HIPOLIPEMIE	diminuare a cantității de lipide din sânge.
HIPOLIPIDEMIANȚ	care scade lipidele din sânge.
HIPOLIPOPOTEINEMIE	concentrație scăzută a lipoproteinelor din sânge.
HIPOMAGNEZIEMIE	magneziul scăzut în sânge.
HIPOMANIACAL	suferind de hipomanie.
HIPOMANIE	stare maniacală atenuată.
HIPOMENOREE	flux menstrual în cantitate mică.
HIPOMOTILITATE	mișcări puține, reduse.
HIPONATREMIE	scăderea sodiului din plasma sanguină sub valoarea normală de 142 meq/litru.
HIPOPION	prezența puroiului în partea inferioară a camerei anterioare a ochiului.
HIPOPITUITARISM	termen generic pentru insuficiența hipofizară de lob anterior sau de lob posterior.
HIPOPLAZIE	dezvoltarea incompletă a unui țesut.
HIPOPNEE	diminuarea amplitudinii și a numărului de respirații în unitatea de timp.
HIPOPOTASEMIE	scăderea potasiului în sânge.
HIPOPROSEXIE	diminuarea atenției.
HIPOPROTROMBINEMIE	deficit de protrombrină în plasmă, constituind o stare fiziologică la naștere.
HIPOREFLEXIE	diminuarea activității reflexe.
HIPOSPADIAS	conformație defectuoasă congenitală a uretrei la mascul, caracterizată prin deschiderea în partea inferioară a penisului, orificiul fiind mai lung, având aspect de divizare.
HIPOSTAZĂ	acumulare de sânge în partea declivă, mai evidentă în pulmonul din partea pe care corpul rămâne culcat timp mai îndelungat.
HIPOSTENIE	diminuarea puterilor corpului; scăderea forței musculare a întregului organism.
HIPOSTENURIE	eliminarea de urină cu o presiune osmotică diminuată față de normal.
HIPOTALAMIC	referitor la hipotalamus.
HIPOTALAMUS	structură anatomică la nivelul snc (sistemului nervos central).
HIPOTENSIUNE	tensiune arterială mică, sub valorile normale.
HIPOTENSOR	substanță care scade tensiunea arterială.
HIPOTERMIE	scăderea temperaturii organismelor homeoterme (cu sânge cald) sub nivelul fiziologic.

MIC DICȚIONAR BIO-MEDICAL

*Cristina R.T.,
Dumitrescu Eugenia,
Teușdea V.,
Boboloaca I.*

HIPOTIROIDIE	sindrom datorat insuficienței de hormoni tiroidieni la nivelul țesuturilor receptoare.
HIPOTON	tonus scăzut.
HIPOTONIE	sin. hipotonicitate; stare caracterizată prin scăderea presiunii osmotice a lichidelor organismului.
HIPOTREPSIE	stare de slăbire a tineretului animal datorită denutriției.
HIPOTRICH	infuzor lipsit de cili pe fața dorsală a corpului.
HIPOTROFIE	dezvoltarea subnormală a unui țesut, organ sau a organismului.
HIPOVOLEMIE	scăderea volumului total de sânge circulant întâlnită imediat după hemoragii acute.
HIPOXIEMIE	1. scăderea presiunii parțiale și a saturației în oxigen a sângelui arterial; 2. oxigenare insuficientă a unui organ.
HIPOXIE	reducerea nivelului oxigenului sub limitele normale în țesuturi, medii de cultură sau aer.
HIRSUTISM	dezvoltarea precoce a corpului cu tulburări în sfera sexuală, obezitate și hipertricoză.
HIRUDO	sin. lipitoare, anelid acvatic care atacă omul și animalele, a fost utilizat în medicină, fie extrăgându-se din glandele sale salivare hirudina, cu proprietăți anticoagulante, fie puse pe suprafața corpului la mamifere pentru a extrage sânge și introduce hirudină.
HIS-PURKINJE (REȚEA)	structură anatomică în inimă cu rol în conducerea impulsului electric nervos.
HISTAMINIC	referitor la histamină, produs de histamină.
HISTERALGIE	dureri localizate în uter.
HISTERECTOMIE	intervenție chirurgicală care constă din extirparea uterului.
HISTEROCEL	hernia uterului.
HISTEROM	neoformație uterină.
HISTEROPEXIE	operație prin care se fixează uterul de peretele abdominal.
HISTERO-SALPINGOGRAFIE	metodă care pune în evidență cavitatea uterină și salpingele prin injectarea directă a unei substanțe de contrast radioopace.
HISTEROTOMIE	deschiderea chirurgicală a uterului.
HISTIOCIT	macrofag al țesutului conjunctiv.
HISTOGENEZĂ	dezvoltarea țesuturilor normale.
HISTOLIZĂ	dizolvarea, distrugerea țesuturilor.
HISTOLOGIE	studiul țesuturilor, știința care se ocupă cu studiul microscopic al celulelor, țesuturilor și structura organelor.
HISTOMONAS	parazit din familia <i>Trichomonadidae</i> , clasa <i>Mastigophora</i> ; parazitează la curcă, în intestin și ficat, produce boala capului negru fiind transmisă de nematodul <i>Heterakis</i> .
HISTOPATOLOGIE	studiul microscopic al modificărilor apărute în țesuturi în cursul diferitelor îmbolnăviri.
HISTOPLASMĂ	gen de ciuperci imperfecte din clasa <i>Adelomicetae</i> .

HISTOPLASMOZĂ	boală infecțioasă cu prognostic întunecat, produsă de ciuperca <i>Histoplasma capsulatum</i> , care se localizează și se dezvoltă în celulele sistemului reticulohistiocitar.
HISTOPOIEZĂ	totalitatea fenomenelor biochimice care au loc și datorită cărora se modifică structura celulelor în cursul dezvoltării lor diferențiindu-se în vederea unor aptitudini speciale.
HISTRICHIS	parazit nematod din familia <i>Diectophymidae</i> , care parazitează în stomacul muscular și glandular la rață.
H.I.V.	abr. eng. Human Immunodeficient Syndrome (sindromul imunodeficienței dobândite).
HOLERĂ	boală infecțioasă acută produsă de vibriionul holeric, endemoepidemică în țările de sud ale Asiei.
HOLOCRIN	glande la care celula secretorie împreună cu produsul elaborat de ea formează elementele componente ale secreției glandulare.
HOLODIASTOLA	modificări sesizabile pe întreaga durată a diastolei.
HOLOSISTOLA	care ține pe toată durata sistolei, suflu sistolic.
HOLOTRICH	care are cilii egali ca mărime și distribuiți uniform pe toată suprafața corpului.
HOMEOPATIE	doctrină medicală care se bazează pe principiul <i>Similia similibus curentur</i> , enunțat de către Hahnemann în care un sindrom se poate trata cu mijloace care produc la omul sau animalul sănătos simptome asemănătoare cu boala care trebuie tratată.
HOMEOSTAZIE	menținerea în cadrul valorilor normale a diferitelor constante fiziologice ale mediului intern.
HOMEOTERME	sin. animale cu sânge cald, categorie de animale care-și păstrează temperatura internă aproape neschimbată și care nu variază după temperatura mediului ambiant.
HOMOCROMIE	capacitatea unor animale inferioare de a-și colora învelișul corporal cât mai asemănător cu mediul ambiant.
HOMOLOG	1. cu referire la organe sau produse provenite de la aceeași specie, ser, sânge, piele, os, 2. aceleași regiuni sau părți ale corpului la animale din specii diferite, în studiul anatomiei comparative.
HOMONIM	termen utilizat pentru a defini o leziune sau o tulburare care afectează două organe sau două părți dintr-un organ, de aceeași parte a planului median.
HOMOSEXUALITATE	perversiune manifestată prin atracție sexuală față de indivizii de același sex.
HOMOTRANSPLANT	transplant de la un individ din aceeași specie.
HOMOZIGOT	organism care provine din părinți cu caractere asemănătoare din punct de vedere genetic; în același locus în cromozomi omologi, există alele identice (A,A).
HORIPILAȚIE	zbârlirea părului.
HORMON	produs de secreție al glandelor endocrine, transmis organelor asupra cărora activează specific pe cale sanguină.
HOWELL (TESTUL)	test important de coagulare globală; se determină timpul de coagulare a plasmei oxalate.
HUMERUS	os al membrului toracic articulat la un capăt cu scapulum, iar la altul cu radius și ulna.
H.V.D.	abr. hipertrofie ventriculară dreaptă, folosită în electrocardiografie.
H.V.S.	abr. hipertrofie ventriculară stângă, folosită în electrocardiografie.
HYMENOLEPSIS	gen de viermi paraziți din familia himenolepididae, clasa <i>Cestodae</i> .